

Kaverit sanoivat, että se olisi hauskaa.
Mutta se ei tuntunut oikealta.

Polkupyöräkepponen

Haley Yancey

(Perustuu tositahtumaan)

Sam polki pyörällään mäkeä ylös niin lujaa kuin pystyi. Hän nojautui eteenpäin. Ilmavirta piiskasi hänen hiuksiaan. Hänen ystävänsä Liam polki hänen vierellään.

"Alkaako väsyttää?" Liam kysyi.

"Ei taatusti!" Sam sanoi.

Heidän ystävänsä Eric oli jo puistossa mäen päällä.

"Komm schon! Tulkaa jo!" hän huusi.

Sam ja Liam pääsivät mäen päälle. Pojat pysäköivät pyöränsä ja istuivat puun alle.

Liam otti kiven ja heitti sen. "Minulla on tylsää." Heidän pienessä kylässään Sveitsissä ei ollut montakaan paikkaa, joihin mennä.

"Niin minullakin", Eric sanoi. Hän raaputti maata tikulla.

"Mehän voidaan jatkaa pyöräilyä", Sam sanoi.

Liam kurtisti kasvojaan. "Eihän me muuta koskaan tehdäkään."

"Tehdään jotakin hauskaa!" Eric sanoi. Hän hypähti ylös ja käveli pyörätelineen luo, jonne oli pysäköity paljon polkupyöriä. Sam ja Liam seurasivat häntä.

Samin vatsassa tuntui kurjalta. Joskus se, mikä

Ericin ja Liamin mielestä oli hauskaa, ei ollut hauskaa hänestä. Eric ja Liam kiusasivat usein muita lapsia ja sanoivat tyykeitä asioita luokassa. Mutta ehkä tämä kerta olisi erilainen.

Sitä paitsi Samin luokalla ei ollut montaa poikaa. Jos hän ei olisi kavereita Ericin ja Liamin kanssa, niin kenen kanssa hän sitten olisi?

"Otetaan venttiilihatut pois kaikista renkaista", Eric kuiskasi. "Me voidaan piilottaa ne puun luo." Hän polvistui yhden kiiltävän punaisen polkupyörän viereen ja väänsi pienen venttiilihatun irti yhdestä renkaasta.

Liam nauroi. "Joo! Tästä tulee hauskaa."

Sam huokaisi. Ei. Tämäkään kerta ei ollut erilainen. "En tiedä", hän sanoi. "Ehkä meidän pitäisi vain lähteä."

Eric tönäisi Samia käsivarteen. "Älä viitsi!" hän sanoi. "Kukaan ei edes katso."

"Nehän ovat vain pieniä osia", Liam sanoi. "Kukaan ei edes huomaa, vaikka sellainen puuttuu."

Sam yritti olla välittämättä vatsassaan tuntuva ikävästä tunteesta. Venttiilihattujen poistaminen ei pilaisi pyöriä. Hän kohautti olkapäitään ja nyökkäsi.

Pojat ottivat nopeasti pyörrien renkaista kaikki

venttiilihatut irti ja juoksivat takaisin puun luo. He piilottivat venttiilihatut kiven alle ja istuivat katsomaan pyöriä. Liam ja Eric tirskuivat.

Pian paikalle tuli mies, joka avasi pyöränsä lukon ja ajoi pois.

"Näittekö? Hän ei edes huomannut", Liam sanoi.

Mutta minä huomasin, Sam ajatteli.

Koko lopun päivää Sam ajatteli vain venttiilihattuja. Hän toivoi, että voisi antaa ne takaisin, mutta hän ei pystyisi mitenkään löytämään polkupyörrien omistajia. Hän polvistui ja kertoi asiasta taivaalliselle Isälle.

"Minusta tuntuu kamalalta", Sam sanoi. "Kunpa en olisi koskaan tehnyt sitä. Anna minulle anteeksi, taivaallinen Isä."

Seuraavana päivänä Sam ja hänen ystävänsä ajoivat jälleen pyörillään puistoon.

Taas Eric sanoi: "Otetaan venttiilihatut irti!"

Jälleen Liam suostui.

Sam muisti rukouksensa. Tällä kertaa hän tunsu itsensä hieman rohkeammaksi.

"Minusta tuntuu, ettei meidän pitäisi", hän sanoi.

"Miksi ei?" Liam kysyi kurtistaen. "Kukaan ei edes huomannut eilen."

"Minä en ainakaan haluaisi kenenkään tarvelevän pyörääni", Sam sanoi. Ennen kuin kumpikaan poika ehti vastata, hän hyppäsi pyöränsä selkään. "Ajetaan kilpaa leipomomun luo!" hän huusi. Sitten hän alkoi polkea mahdollisimman lujaa.

Myös Eric ja Liam nappasivat omat pyöränsä.

"Epäreilua! Sinä sait etumatkaa", Liam huusi.

Sam virnisti, kun hänen ystävänsä ajoivat hänen perässään. Hän kuiskasi kiitoksen taivaalliselle Isälle. Hänestä tuntui paljon paremmalta. ●

Tämä kertomus tapahtui Sveitsissä.